

Arrest

nr. 250 139 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 27 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2019 werd ingediend door :

(...) + minderjarige kinderen: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Mevrouw R. (...) vraagt als alleenstaande moeder en weduwe een machtiging tot verblijf aan voor haar en haar 2 minderjarige in België schoolgaande kinderen. Mevrouw zou deze aanvraag normaal bij de Belgische ambassade in Bulgarije moeten indienen. Volgens mevrouw zijn er buitengewone omstandigheden aanwezig die er voor zorgen dat de aanvraag enkel in België zelf kan worden ingediend. De vader van de kinderen zou in 2017 zijn overleden en de schoonfamilie eist tegen de wil van de moeder en de kinderen, de kinderen op. Volgens de traditie zouden de schoonbroers de nieuwe voogden worden van de kinderen. Mevrouw vreest dat haar kinderen in Kosovo haar zullen worden ontnomen. Het welzijn van deze kinderen zou worden bedreigd in Kosovo. Als alleenstaande moeder en weduwe zou zij volgens mevrouw K.V. (...) (maatschappelijke assistente voor FEDASIL) een zwakke en kwetsbare positie in Kosovo innemen, wat niet het geval zou zijn in België. Mevrouw werd volgens haar verklaringen ook eerder al in Pristina psychologisch en psychiatrisch opgevolgd. Het gezin zou sedert hun verblijf in België in 2017 stevig geworteld zijn geraakt in de Belgische samenleving. Enkele getuigenissen getuigen over de positieve karaktereigenschappen van zowel de moeder als de kinderen. Mevrouw doet vrijwilligerswerk bij vzw G.H. (...) (weggeefwinkel), zet zich actief voor anderen in en heeft een toekomstperspectief in België: wil kapster of tramchauffeur worden. De kinderen zouden zich vervreemd voelen van de Kosovaarse samenleving en cultuur en zouden de Albanese taal zijn verleerd. Ondanks de taalachterstand ondergingen de kinderen een positieve evolutie. De in België schoolgaande kinderen (in het bijzonder E. (...)) spreken Nederlands met hun moeder. Ze doen het goed op school en hebben een vriendenkring (één van de kinderen werd weliswaar ook gepest op school). De schooldirecteur wijst op de kwalijke impact om steeds van school te moeten veranderen in een andere omgeving (nefast voor welbevinden en taalontwikkeling). Eén van de kinderen dient geopereerd te worden aan de amandelen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw R. (...) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu de Belgische ambassade in Bulgarije.

De moeder vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door de familie van haar overleden man (zoals de traditie zou voorschrijven). De Belgische asielinstanties twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar verhaal. Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens de Belgische asielinstanties behoeft mevrouw geen internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die deze problematiek onderzocht, oordeelde dat Kosovo een veilig land voor mevrouw en de kinderen is en dat mevrouw niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de eigen Kosovaarse autoriteiten (waaronder de Kosovaarse politie) voor hulp en bescherming. Het CGVS voegt er aan toe dat er geen elementen voorhanden die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulement beginsel. De stelling van de Belgische asielinstanties luidt dat Kosovo voldoende veilig is om er zelfstandig te kunnen wonen. Mevrouw had er een kapperszaak en zij kreeg onder meer steun van een tante en een buurvrouw.

De elementen van integratie (kennis van één van de Belgische landstalen, het schoolgaan van de kinderen, de nauwe sociale contacten met Belgen, het vrijwilligerswerk als tolk en bemiddelaar, de toekomstmogelijkheden als kapster of tramchauffeur, de deelname aan schoolfeesten waaronder

Kosovaarse gerechten klaar maken voor school) worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard. Elementen van integratie en worteling behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw R. (...) kan een aanvraag om machtiging tot verblijf in dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn. Het gezin verblijft sedert 2017 in België, wat vrij recent is. Een terugkeer naar Kosovo hoeft voor de kinderen niet te betekenen dat dit tegen hun belangen ingaat. Dat de kinderen de Albanese taal op 3 jaar tijd zouden zijn verleerd, is niet geloofwaardig. Gezien de leeftijd van de kinderen hebben ze een schoolverleden in het land van herkomst. Opnieuw aansluiten op het onderwijssysteem in Kosovo is niet onoverkomelijk. Het schoolgaan van de kinderen in België had enkel als doel om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De moeder van de kinderen wist op voorhand dat het schoolgaan plaats vond in precair verblijf en dat het gezin België zou moeten verlaten in geval de asielprocedure van de moeder en de asielprocedure van de kinderen zouden worden afgesloten met een negatieve beslissing. De 2de asielprocedure van mevrouw vond plaats van 29.08.2017 tot 05.03.2018. Ook de kinderen dienden een asielaanvraag in: van 28.11.2018 tot 04.09.2019. De kinderen kunnen er trouwens later ook zelf voor kiezen om een studentenvisum aan te vragen om in België te komen studeren. Mevrouw R. (...) kan in België in loondienst of als zelfstandige komen werken. De voorwaarden zijn onder meer terug te vinden op de website van de dienst Vreemdelingenzaken. Mevrouw R. (...) kan ook de hulp inroepen van haar huidige advocaat en de sociale contacten die zijn ontstaan gedurende haar verblijf in België waaronder de heer J.J. (...) werkzaam als sociaal assistent bij FEDASIL, de heer T.V.d.V. (...), mevrouw S.B. (...) en haar partner de heer H.W. (...), alsook mevrouw K.V. (...) die mevrouw R.(...) als haar zus is gaan beschouwen. Alle betrokkenen kunnen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, internet, etc.. om alzo het contact te onderhouden en mekaar te blijven helpen. Mevrouw R. (...) kampte met ernstige stress en werd in België door een psychiater behandeld. De aanvragen 9ter werden afgewezen omdat plaatselijke gezondheidsdiensten, psychiatrische zorgen en geneesmiddelen in Kosovo beschikbaar zijn. Hetzelfde geldt voor de operatie van de amandelen van één van de kinderen. Mevrouw R. (...) toont niet aan dat deze operatie dringend en noodzakelijk is en niet kan uitgevoerd worden in Kosovo. Mevrouw had voor haar huidige verblijf in België reeds eerder een asielprocedure opgestart. Mevrouw R. (...) keerde in januari 2013 na ontvangst van een negatieve asielbeslissing met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terug naar Kosovo. Mevrouw R. (...) kreeg via IOM België een woning toegewezen in Kosovo. Mevrouw R. (...) kan opnieuw instappen in een soortgelijk 'REAB-programma'. Het staat mevrouw R. (...) vrij opnieuw een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage."

1.3. Op 28 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3. §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten (1),
(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/10/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 01/03/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1.1° van de wet van 15 december 1980. (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: (...)

Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekster voldoet aan de inhoudelijke criteria wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de zeer vergevorderde graad van integratie van verzoeker.

Dat verzoekster aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke verzoekster

toelaten om haar regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van haar verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2. Voorts wenst verzoekster op de volgende rechtspraak te wijzen:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem ónmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen." (R.v.St. (1 le kamer), nr. 92.410. 18 januari 2001, A.P.M. 2001,33)

"De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar zij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken." (R.v.St. (1 le kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000. A.P.M., 2000. 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een 'buitengewone omstandigheid' zoals voorzien in de wet. die een terugkeer onmogelijk maakt.

Verzoekster heeft haar land van herkomst moeten verlaten omdat zij diende te vrezen voor haar eigen leven en met name dat van haar kinderen.

Ten gevolge van deze feiten ontvluchtte verzoekster haar land van herkomst.

Een terugkeer van verzoekster naar haar geboorteland om aldaar haar aanvraag tot regularisatie in te stellen is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou haar leven en dat van haar kinderen in gevaar brengen.

Het staat immers vast dat wat betreft geweld en onderdrukking gericht tegen vrouwen in Kosovo, zijnde een belangrijk punt in huidig dossier, dat noch door politie, noch door parket en noch door de rechtbanken hierop adequaat wordt gereageerd:

"Kosovo police registered eight cases of inter-ethnic violence between January and July 2016, without specific references to whether incidents involved physical and/or material violence, making effective scrutiny of police response to inter-ethnic violence difficult."

Domestic violence is widespread in Kosovo. According to a November 2015 survey by the Kosovo 's Women Network, a nongovernmental organization, 68 percent of women respondents have experienced domestic violence in their lifetime. Inadequate police response, few prosecutions and failure by judges to issue restraining orders against abusive spouses contribute to the problem." (Human Rights Watch. *Serbie/Kosovo Events of 2016*, <https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/serbia/kosovo>)

"Additional human rights problems included domestic violence and discrimination against women; gender-biased sex selection; (Bureau of Democracy Human Rights and Labor, 2016 Country Reports on Human Rights Practices, 2017. <https://www.state.gov/i/drl/rls/hrrpt/2016/eur/265436.htm>)"

*"Domestic violence, while prohibited by law, remains one of the most prevalent forms of violence against women in Kosovo. One 2008 study found that 43% of Kosovars (women and men) had suffered domestic violence at some point in their lives. According to UNIFEM, between 2002 and 2007, 7660 reports of domestic violence were received. Between January and November 2009, as indicated in the the U.S. 2009 Human Rights Report, 856 cases of domestic violence were reported to police, with 80% of those victims being women. Civil law includes penalties that can include prison terms of six months to five years for cases of domestic violence. It is important to note, however, that domestic violence is heavily underreported, and where reported, convictions are rare. (The Advocates for Human Rights, *Violence against women in Kosovo*, <http://www.stopvaw.org/kosovo>)"*

"Ambassador of the Republic of Kosovo in the US, Vlora Çitaku says that it is not easy to be a woman in Kosovo. "To be a woman and to hold a public office in Kosovo is not an easy task. And to be a woman without support, jobless and without incomes may be even dangerous ", she says. Çitaku says that women do not enjoy several elementary rights guaranteed by the law. "Girls in Kosovo are not in their parent's will and this leads to a number of other problems. It reduces the possibility for access to funds and financial independence. Domestic violence is another issue and this is the gloomiest form of inequality", she said. " (Independent Balkan News Agency, Challenges and the rights of women in Kosovo, <http://www.balkaneu.com/challenges-and-the-rights-of-women-in-kosovo/>)

Daarnaast mag er ook niet worden vergeten dat de Kosovaarse politie gekend staat als zeer corrupt:

"Corruption is a recurrent problem in Kosovar society. The country had a score of 33 in the Transparency International Corruption Perceptions Index for 2015, ranked 105 out of 168 countries, and had the worst score among the western Balkan countries " (EASO. COI Report Kosovo: Country Focus. 2016, 21)

"Kosovo stond meer dan 500jaar onder de heerschappij van de Ottomanen en is één van de armste en corrupts te regio's van Europa. In 2008 verklaarde het land zich eenzijdig onafhankelijk van Servië. " (De Morgen, Duitsland: "Saoedi-Arabië verspreidt extreme islam in Kosovo", 2017, <https://www.demorgen.be/buitenland/duitsland-saoedi-arabie-verspreidt-extreme-islam-in-kosovo-bd08d0ab/>)

Ternava zegt wel dat corruptie nog steeds een groot probleem is. "Niet in de klassieke definitie van het woord, waarbij er geïsoleerde gevallen zijn van een corrupte ambtenaar, bijvoorbeeld. Het is in Kosovo een manier van doen. " Volgens hem zorgt de corruptie ervoor dat het land zich op politiek gebied niet kan ontwikkelen. "In eerste instantie zul je van de corruptie niks merken. Maar als je wil investeren heb je niet de goede papieren nodig, maar de juiste connecties. Je gaat naar een vriend-van-een-vriend-van-de-familie en als die connectie stopt, komt er geld in het spel. "" (NOS, Corruptie is in Kosovo nog steeds een groot probleem, 2017, <https://nos.nl/artikel/2158777-corruptie-is-in-kosovo-nog-steeds-een-groot-probleem.html>)

"Opperrechter Malcolm Simmons legt zijn functie binnen EULex, de Europese missie in Kosovo, neer. Hij beticht zijn collega 's van corruptie en wangedrag, schrijft de Franse krant Le Monde donderdag.

...

Bij de EU-missie zijn zo 'n achthonderd functionarissen betrokken. Het is niet de eerste keer dat er beschuldigingen over corruptie worden geuit binnen EULex. Enkele jaren geleden beschuldigde EULex-aanklager Maria Bamieh het apparaat van corruptie en stelde dat omkoping binnen de missie door haar collega 's niet werd onderzocht. Ook stelde Bamieh dat klokkenluiders weggepest werden. " (Geels M., Opperrecht stap uit EU-missie Kosovo, 2017, <https://www.nrc.nl/nieuws/2017/1/16/oppperrechter-stapt-uit-eu-missie-kosovo-al-581448>)

"Het kleine Kosovo met twee miljoen inwoners geldt - ondanks financiële steun van de Verenigde Staten en de Europese Unie en de aanwezigheid van een door de NA VO geleide veiligheidsmacht - als een van de meest corrupte en achtergebleven landen in Europa. " (Nederlands Dagblad, Regering Kosovo naar huis gestuurd, 2017, <https://www.nd.nl/nieuws/buitenland/regering-kosovo-naar-huis-gestuurd.2677437.lvnkx>)

Er dient ook te worden benadrukt dat er in Kosovo sprake is van een sterk islamitisch fundamentalistische cultuur, waarbij de vrouw nog zwaar onderdrukt wordt.

In zulk een cultuur is het voor een vrouw, zoals in verzoekster, eerst en vooral niet mogelijk om naar de politie te gaan en ten tweede zal zij vaak niet door de politie (adequaat) worden geholpen en ten derde zal hierdoor de gehele omgeving zich tegen haar keren.

Het is dan ook duidelijk dat in Kosovo verzoekster zich niet kan wenden tot de politie en zij als alleenstaande vrouw haar rechten onmogelijk kan doen gelden omtrent haar kinderen.

Hoewel deze problematiek is aangehaald in het verzoekschrift 9bis, wordt hierop niet geantwoord door verwerende partij.

Verwerende partij verwijst enkel en alleen naar de afgelopen asielprocedure van verzoekster om te besluiten dat de situatie in Kosovo veilig is, zonder hieromtrent enig onderzoek te doen.

Verzoekster wijst erop dat haar asielprocedure reeds afgesloten is sinds maart 2018, zijnde bijna drie jaar geleden.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de bevindingen die toen zijn opgesteld door het CGVS heden nog steeds als correct kunnen worden beschouwd.

Verwerende partij diende dan ook de nodige actuele onderzoeken hieromtrent te doen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

Het feit dat zij voorheen in januari 2014 vrijwillig is teruggekeerd, tesamen met haar man, is een geheel andere omstandigheid.

Haar situatie is na haar terugkeer in Kosovo, drastisch gewijzigd, reden waarom zij nu niet vrijwillig kan terugkeren.

3. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de kwestieuze beslissing verder dat verzoekster zich met haar kinderen maar dient te wenden tot de Belgische ambassade in Bulgarije.

Gezien er in Kosovo geen Belgische ambassade is, dient verzoekster zich bijgevolg te wenden tot de ambassade in Bulgarije.

Vanuit de gewone verblijfplaats van verzoekster in haar land van herkomst, gaat het dan om een rit van zo'n 300 km dewelke meer dan 8 uur heen en weer zou duren, wat voor verzoekster praktisch gezien eenvoudigweg onhaalbaar en onrealistisch is.

Los van de praktische moeilijkheden die hiermee gepaard gaan, dient er eveneens te worden gewezen op de politieke dimensie hiervan.

Verzoekster zou dan immers als Kosovaar naar Bulgarije moeten gaan om daar een verzoek tot machtiging tot verblijf in België in te dienen waarbij zij tijdens deze rit door Servië zou moeten gaan.

De haalbaarheid van deze actie dient omwille van de politieke gevoeligheden tussen Kosovo en met name Servië als miniem te worden beschouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dan verwacht van verzoekster, getuigt van een miskennis van de politieke realiteit in deze landen en een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen.

Aldus is duidelijk dat men niet kan verwachten dat verzoekster haar aanvraag tot machtiging tot verblijf indient via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn gewone verblijfplaats in zijn land van herkomst.

Bijgevolg houdt een verplichte terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om haar aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekster effectief in ieder geval heel moeilijk, zo niet onmogelijk is, om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en zijn leven in gevaar zou brengen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

4. Daarnaast wordt, door verzoekster de verplichting op te leggen zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in zijn land van herkomst, ook art. 8 EVRM geschonden.

Verzoekster vormt immers een gezin in de zin van dat art. 8 EVRM en dit samen met haar twee kinderen R.E. (...), geboren te Antwerpen op (...) 2011 en F.E. (...), geboren te Prishtinë (Kosovo) op (...) 2014.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de kwestieuze beslissing dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich samen met de kinderen aldus naar de Belgische ambassade in Bulgarije dient te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen.

Men kan echter niet verwachten van de kinderen van verzoekster dat zij met haar meereizen naar Kosovo gezien zij al geruime tijd in België verblijven en hier ondertussen volledig zijn geïntegreerd in de samenleving en school lopen.

De beide kinderen zijn hier ingeschreven op school en kunnen dus ook niet zomaar van school wegblijven door, zelfs al zou het tijdelijk zijn, om naar Bulgarije te verhuizen.

Hierbij dient te worden benadrukt dat de kinderen ook de Belgische taal en cultuur gewend zijn en niet meer de Albanese taal en cultuur van Kosovo beheren.

De stelling van verwerende partij dat de kinderen nog wel de Albanese taal zouden kennen gelet op hun school verleden, is niet juist en wordt ook niet aangetoond door de verwerende partij.

Het is immers zo dat verzoekster met haar dochter E. (...) is teruggekeerd naar Kosovo in januari 2013, zijnde een moment dat E. (...) nog géén twee jaar oud was.

Tijdens het verblijf in Kosovo is verzoekster dan bevallen van een dochter E. (...) op 15 mei 2014. waarna zij echter genoodzaakt was om terug te keren naar België in juni 2017.

Op het moment dat verzoekster aldus terugkeerde naar België waren de kinderen respectievelijk 4 en 3 jaar oud.

Het is zo dat op deze leeftijd de kinderen in Kosovo zelden of niet naar school gaan. mede gelet op het feit dat er bijna geen plaatsen zijn voor kinderen van die leeftijd en omdat op dat moment er in Kosovo nog géén leerplicht is:

"The number of pre-school institutions is too small for the needs of society. Especially for the age group 0-5, the lack of adequate spaces and educators has resulted in the registration of only a small number of children. A concern is the low number of children at the pre-school level 0-3 years old, which is far from meeting European standards. According to MEST statistics, the registration of children in the age group 0-4 years old in licensed preschool institutions is only 2.8%, while the age group of 3-5 years is 29.6%. At the pre-primary level (5-6 years) inclusion statistics are higher, with the percentage reaching 79.6% " (Luljeta Aliu. Analysis of Kosovo 's Education System, 33, <http://library.fes.de/pdf-files/bueros/kosovo/15185-20190220.pdf>)

"Primary Education In the context of Kosovo laws for education, the primary education ranging from grades 1-5 along with the lower secondary education is obligatory for all citizens and it begins when the child turns 6 years old. The mandatory is nevertheless free of charge. " (Be In Kosovo, Education in Kosovo, <https://www.beinkosovo.com/education-in-kosovo/>)

"Primary and low Secondary Education - According to the law on primary and secondary education in Kosovo the primary education (1-5) and low secondary education is mandatory for everyone. The mandatory education begins when the child reaches 6 years of age (the minimal age of mandatory education). According to this law, the education in the publicly- funded educational institutions is free of charge. The low secondary education is the second phase of mandatory education which includes classes 6-9, generations 12 to 15 years of age, respectively. The education in primary schools in Kosovo is held in five languages: Albanian, Serbian, Bosnian, Turkish, and Croatian. " (State Portal of the Republic of Kosovo, Elementary and secondary' education, <https://www.rks-fzov.net/EN/f274/education/elementarv-and-secondarv-education>)

Het is dus overduidelijk dat de kinderen van verzoekster nog niet naar school zijn geweest in Kosovo en dus nooit de taal hebben geleerd, minstens deze niet kunnen lezen noch schrijven.

Het is verzoekster dan ook een raadsel waar verwerende partij het haalt dat uit de leeftijd van de kinderen zou blijken dat zij reeds een schoolverleden zouden hebben in Kosovo, daar er pas een leerplicht is vanaf 6 jaar en er een gebrek is aan kennis, middelen en scholen en dergelijke voor deze leeftijd ...

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij zich baseert op compleet foutieve informatie en de stelling van verwerende partij dat de kinderen van verzoekster wel nog de taal zouden kennen, totaal incorrect is.

De verdere bewering van verwerende partij dat de kinderen eenvoudigweg verder zouden kunnen studeren op school in Kosovo is compleet ongeloofwaardig gelet op het feit dat de kinderen nog nooit school hebben gevolgd in Kosovo.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

5. Vervolgens stelt verwerende partij dat er in casu geen noodzaak zou geweest zijn om de amandelen te trekken bij haar dochter F.E. (...).

Bij huidig verzoekschrift brengt verzoekster het bewijs bij dat E. (...) in het Mariaziekenhuis te Pelt verbleef op 6 maart 2020, teneinde haar amandelen te laten trekken (stuk 3).

Deze operatie kon in deze niet wachten, zodat het ook niet opgaat dat zij vanuit België toch haar regularisatie zou gaan indienen bij de Belgische Ambassade te Bulgarije, nadat ze eerst naar Kosovo zou moeten zijn teruggekeerd.

Daarenboven dient rekening gehouden te worden met de zeer jonge leeftijd van E. (...). ondertussen 6 jaar geworden, doch op datum van de operatie slechts 5 jaar.

Zij zat op dat moment in de kleuterschool, waarbij het niet opgaat om een kleuter dergelijke operatie in een voor haar vreemd land te laten ondergaan.

De argumentatie van verwerende partij gaat hoegenaamd niet op en kan hoegenaamd niet aanvaard worden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

6. Tenslotte heeft verwerende partij in haar beslissing geen melding gemaakt van de bijkomende stukken, welke de advocaat van verzoeker op 23 september 2020 bijkomende heeft overgemaakt (stuk 4).

Zij verwijst enkel en alleen naar het verzoekschrift welke werd ingediend op 23 december 2019. Evenwel dient de verwerende partij met alle documenten en elementen in deze rekening te houden, welke worden bijgevoegd bij het inleidend verzoekschrift of nadien en dit totdat er een beslissing is tussenkomen.

Verzoeker kan op elk moment haar verzoekschrift actualiseren en bijkomende stukken hieromtrent bijvoegen. Evenwel heeft verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, hiermee geen rekening gehouden.

Dit gaat niet op en is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

De verwerende partij dient met alle elementen in deze rekening te houden, quod non in casu..”

3.1.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat deze bepaling niet bestaat. In zoverre de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar een schending van deze bepaling. De in

artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de eerste bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft. In zoverre de verzoekende partij beoogde de schending aan te voeren van artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op wat volgt.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, *in casu* de Belgische ambassade in Bulgarije. Daarna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat *in casu* aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt in een eerste middelonderdeel dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden, dat dat immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum werd toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de dienst vreemdelingenzaken, dat het gegeven dat zij voldoet aan de inhoudelijke criteria door de verwerende partij niet wordt betwist, wel integendeel, dat de verwerende partij in haar eigen beslissing immers zelf verwijst naar de zeer vergevorderde graad van haar integratie, dat zij aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke haar toelaten om haar regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van haar verblijfplaats, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij hier geen rekening mee werd gehouden, dat dit minstens een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

3.1.8. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij er uiteraard geen toepassing van maken. Een vermeende mondelinge toezegging door de verwerende partij aan het Vlaamse Minderhedencentrum doet hieraan geen afbreuk. Het betoog van de verzoekende partij dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar vergevorderde graad van integratie, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hierover in de eerste bestreden beslissing motiveerde als volgt:

“De elementen van integratie (kennis van één van de Belgische landstalen, het schoolgaan van de kinderen, de nauwe sociale contacten met Belgen, het vrijwilligerswerk als tolk en bemiddelaar, de toekomstmogelijkheden als kapster of tramchauffeur, de deelname aan schoolfeesten waaronder Kosovaarse gerechten klaar maken voor school) worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard. Elementen van integratie en worteling behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad bevestigt dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het*

verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke haar toelaten om haar regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van haar verblijfplaats, kan zij geenszins worden gevolgd, nu uit het voorgaande blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd en aldus geen toepassing meer kan vinden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met de instructie rekening diende te houden of gehouden was hierover te motiveren.

Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 en voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad vast dat de beoordeling van de elementen van integratie in de eerste bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.1.9. In een tweede middelonderdeel stelt de verzoekende partij dat zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zij diende te vrezen voor haar eigen leven en met name dat van haar kinderen, dat zij ten gevolge van deze feiten haar land van herkomst ontvluchtte, dat een terugkeer naar haar geboorteland om aldaar haar aanvraag tot regularisatie in te stellen, gelet op deze omstandigheden te gevaarlijk is en haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou brengen, dat het immers vaststaat dat noch door politie, noch door parket, noch door rechtbanken, wat betreft geweld en onderdrukking gericht tegen vrouwen in Kosovo, zijnde een belangrijk punt in huidig dossier, hierop adequaat wordt gereageerd, dat er daarnaast ook niet mag worden vergeten dat de Kosovaarse politie gekend staat als zeer corrupt, dat er ook dient benadrukt te worden dat in Kosovo sprake is van een sterk islamitische fundamentalistische cultuur, waarbij de vrouw nog zwaar wordt onderdrukt, dat in zulk een cultuur het voor een vrouw, zoals de verzoekende partij, eerst en vooral niet mogelijk is om naar de politie te gaan en dat zij ten tweede vaak niet door de politie adequaat worden geholpen, dat ten derde hierdoor de gehele omgeving zich tegen haar zal keren, dat het dan ook duidelijk is dat zij zich in Kosovo niet kan wenden tot de politie en zij als alleenstaande vrouw haar rechten onmogelijk kan doen gelden omtrent haar kinderen, dat hoewel deze problematiek is aangehaald in het verzoekschrift (lees: aanvraag) op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hierop door de verwerende partij niet wordt geantwoord, dat de verwerende partij enkel en alleen verwijst naar haar afgelopen asielprocedure om te besluiten dat de situatie in Kosovo veilig is, zonder hieromtrent enig onderzoek te doen, dat zij erop wijst dat haar asielprocedure reeds afgesloten is sinds maart 2018, zijnde bijna drie jaar geleden, dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat de bevindingen die toen zijn opgesteld door het CGVS heden nog steeds als correct kunnen worden beschouwd, dat de verwerende partij dan ook de nodige actuele onderzoeken hieromtrent diende te doen, dat het feit dat zij voorheen in januari 2014 vrijwillig is teruggekeerd, samen met haar man, een geheel andere omstandigheid is, dat haar situatie na haar terugkeer in Kosovo drastisch is gewijzigd, reden waarom zij nu niet vrijwillig kan terugkeren.

3.1.10. De verwerende partij heeft omtrent de door de verzoekende partij aangehaalde problematiek in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“De moeder vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door de familie van haar overleden man (zoals de traditie zou voorschrijven). De Belgische asielinstanties twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar verhaal. Er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens de Belgische asielinstanties behoeft mevrouw geen internationale bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die deze problematiek onderzocht, oordeelde dat Kosovo een veilig land voor mevrouw en de kinderen is en dat mevrouw niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de eigen Kosovaarse autoriteiten (waaronder de Kosovaarse politie) voor hulp en bescherming. Het CGVS voegt er aan toe dat er geen elementen voorhanden die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulement beginsel. De stelling van de Belgische asielinstanties luidt dat Kosovo voldoende veilig is om er zelfstandig te kunnen wonen. Mevrouw had er een kapperszaak en zij kreeg onder meer steun van een tante en een buurvrouw.”

3.1.11. Met het betoog zoals uiteengezet in punt 3.1.9. toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door de familie van haar overleden man, zoals de traditie zou voorschrijven, dat de Belgische asielinstanties twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar verhaal, dat er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld werden tussen de verklaringen voor de dienst vreemdelingenzaken en de verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), dat de verzoekende partij volgens de Belgische asielinstanties geen internationale bescherming behoeft, dat het CGVS, die deze problematiek onderzocht, oordeelde dat Kosovo een veilig land is voor de verzoekende partij en haar kinderen en dat mevrouw niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de eigen Kosovaarse autoriteiten, waaronder de Kosovaarse politie voor hulp en bescherming, dat het CGVS eraan toevoegt dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulement beginsel, dat de stelling van de Belgische asielinstanties luidt dat Kosovo voldoende veilig is om er zelfstandig te kunnen wonen, dat de verzoekende partij er een kapperszaak had en onder meer steun kreeg van een tante en een buurvrouw, docht slaagt zij er niet in, zoals zal blijken uit wat volgt, deze motieven te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zij diende te vrezen voor haar eigen leven en met name dat van haar kinderen, dat zij ten gevolge van deze feiten haar land van herkomst ontvluchtte, dat een terugkeer naar haar geboorteland om aldaar haar aanvraag tot regularisatie in te stellen, gelet op deze omstandigheden te gevaarlijk is en haar leven en dat van haar kinderen in gevaar zou brengen, maakt zij dit geenszins aannemelijk, nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij en haar kinderen in 2017 naar België terugkeerden, dat de verzoekende partij en haar kinderen ieder een verzoek om internationale bescherming indienden, die allen met een negatieve beslissing werden afgesloten, dat de Belgische asielinstanties twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar verhaal, en ook dat de verzoekende partij volgens de Belgische asielinstanties geen internationale bescherming behoeft, dat het CGVS, die deze problematiek onderzocht, oordeelde dat Kosovo een veilig land is voor de verzoekende partij en haar kinderen.

In zoverre de verzoekende partij in dit verband stelt dat het vaststaat dat noch door politie, noch door parket, noch door rechtbanken, wat betreft geweld en onderdrukking gericht tegen vrouwen in Kosovo, zijnde een belangrijk punt in huidig dossier, adequaat wordt gereageerd, dat er daarnaast ook niet mag worden vergeten dat de Kosovaarse politie gekend staat als zeer corrupt, dat er ook dient benadrukt te worden dat in Kosovo sprake is van een sterk islamitische fundamentalistische cultuur, waarbij de vrouw nog zwaar wordt onderdrukt, dat in zulk een cultuur het voor een vrouw, zoals de verzoekende partij, eerst een vooral niet mogelijk is om naar de politie te gaan en dat zij ten tweede vaak niet door de politie adequaat worden geholpen, dat ten derde hierdoor de gehele omgeving zich tegen haar zal keren, dat het dan ook duidelijk is dat zij zich in Kosovo niet kan wenden tot de politie en zij als alleenstaande vrouw haar rechten onmogelijk kan doen gelden omtrent haar kinderen, dat hoewel deze problematiek is aangehaald in het verzoekschrift (lees: aanvraag) op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, hierop door de verwerende partij niet wordt geantwoord, en ter staving verwijst naar rapporten die dateren van 2016 en 2017, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door de familie van haar overleden man, zoals de traditie zou voorschrijven, dat de Belgische asielinstanties twijfelen aan de geloofwaardigheid van haar verhaal, dat er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld werden tussen de verklaringen voor de dienst vreemdelingenzaken en de verklaringen voor het CGVS, en ook, betreffende de aangevoerde problematiek dat zij zich om verschillende redenen niet kan richten tot de autoriteiten of dat deze haar niet zullen helpen, dat het CGVS oordeelde dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de eigen Kosovaarse autoriteiten, waaronder de Kosovaarse politie voor hulp en bescherming, dat het CGVS eraan toevoegt dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit een schending zou uitmaken van het non-refoulementbeginsel, dat de stelling van de Belgische asielinstanties luidt dat Kosovo voldoende veilig is om er zelfstandig te wonen, dat de verzoekende partij er een kapperszaak had en onder meer steun kreeg van een tante en een buurvrouw. De Raad herhaalt dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verzoekende partij vreest dat haar kinderen haar zullen worden ontnomen door de familie van haar overleden man, zoals de traditie zou voorschrijven en dat het CGVS oordeelde dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de eigen Kosovaarse autoriteiten, waaronder de Kosovaarse politie voor hulp en bescherming. De vaststellingen van het CGVS dateren blijkens het administratief dossier van 20 oktober 2017. Het beroep tegen de beslissing van het CGVS werd door de Raad verworpen op 1

maart 2018 bij arrest nr. 200 580. Door te verwijzen naar artikels en rapporten uit 2016 en 2017 ter ondersteuning van haar betoog dat zij zich om verschillende redenen niet kan richten tot de autoriteiten of dat deze haar niet zullen helpen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar de vaststellingen van het CGVS. Zij toont niet *in concreto* aan dat de bevindingen die zijn gesteld door het CGVS heden niet meer als correct of actueel kunnen worden beschouwd, waardoor de verwerende partij alsdan niet kon volstaan met een verwijzing naar deze beoordeling.

In zoverre de verzoekende partij met de stelling dat de verwerende partij enkel en alleen verwijst naar haar afgelopen asielprocedure om te besluiten dat de situatie in Kosovo veilig is, zonder hieromtrent enig onderzoek te doen, dat zij erop wijst dat haar asielprocedure reeds afgesloten is sinds maart 2018, zijnde bijna drie jaar geleden, dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat de bevindingen die toen zijn opgesteld door het CGVS heden nog steeds als correct kunnen worden beschouwd, dat de verwerende partij dan ook de nodige actuele onderzoeken hieromtrent diende te doen, doelt op haar persoonlijke veiligheidssituatie, kan verwezen worden naar de bovenstaande vaststellingen hieromtrent. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij elementen had voorgelegd aan de verwerende partij waaruit bleek dat zij zich, betreffende de persoonlijke veiligheidssituatie van de verzoekende partij, niet kon beperken tot een verwijzing naar de vaststellingen van het CGVS op 20 oktober 2017. Door te verwijzen naar artikels en rapporten uit 2016 en 2017 ter ondersteuning van haar betoog dat zij zich om verschillende redenen niet kan richten tot de autoriteiten of dat deze haar niet zullen helpen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar de vaststellingen van het CGVS. Zij toont niet *in concreto* aan dat de bevindingen die zijn gesteld door het CGVS heden niet meer als correct of actueel kunnen worden beschouwd, waardoor de verwerende partij alsdan niet kon volstaan met een verwijzing naar deze beoordeling.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat het feit dat zij voorheen in januari 2014 vrijwillig is teruggekeerd, samen met haar man, een geheel andere omstandigheid is, dat haar situatie na haar terugkeer in Kosovo drastisch is gewijzigd, reden waarom zij nu niet vrijwillig kan terugkeren, stelt de Raad vast dat de wijziging van de persoonlijk situatie van de verzoekende partij nergens in de eerste bestreden beslissing wordt betwist. In de eerste bestreden beslissing wordt namelijk erkend dat de echtgenoot van de verzoekende partij intussen overleden is. De verzoekende partij toont echter met dit betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat haar echtgenoot overleed in 2017, dat zij datzelfde jaar besloot terug te keren naar België en hier vervolgens een verzoek om internationale bescherming indiende. Haar "*situatie (die) na haar terugkeer in Kosovo drastisch is gewijzigd*" is aldus na haar terugkomst in België onderzocht door de Belgische asielinstanties, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, doch werd geconcludeerd, zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij geen internationale bescherming behoeft en dat Kosovo een veilig land is voor haar en de kinderen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er elementen zijn die nieuw waren ten opzichte van de beoordeling van het CGVS op 20 oktober 2017, waarnaar verwezen wordt in de eerste beslissing, die de verwerende partij ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

In zoverre de verzoekende partij met de stelling dat de verwerende partij enkel en alleen verwijst naar haar afgelopen asielprocedure om te besluiten dat de situatie in Kosovo veilig is, zonder hieromtrent enig onderzoek te doen, dat zij erop wijst dat haar asielprocedure reeds afgesloten is sinds maart 2018, zijnde bijna drie jaar geleden, dat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat de bevindingen die toen zijn opgesteld door het CGVS heden nog steeds als correct kunnen worden beschouwd, dat de verwerende partij dan ook de nodige actuele onderzoeken hieromtrent diende te doen, doelt op de algemene veiligheidssituatie, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat het CGVS oordeelt dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het non-refoulement beginsel, dat de stelling van de Belgische asielinstanties luidt dat Kosovo voldoende veilig is om er zelfstandig te kunnen wonen, dat de verzoekende partij er een kapperszaak had en onder meer steun kreeg van een tante en een buurvrouw. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij omwille van het enkele feit dat de asielprocedure werd afgesloten in maart 2018 niet langer kon verwijzen naar het oordeel van de asielinstanties. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij voorheen in januari 2014 vrijwillig is teruggekeerd, met haar man, een geheel andere omstandigheid is en dat haar situatie na haar terugkeer in Kosovo drastisch gewijzigd is, reden waarom zij nu niet kan terugkeren doch toont niet *in concreto* aan dat de bevindingen die zijn gesteld door het CGVS met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie heden niet meer als correct of actueel kunnen

worden beschouwd, waardoor de verwerende partij alsdan niet kon volstaan met een verwijzing naar deze beoordeling.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat door de verwerende partij niet werd geantwoord op de door haar aangevoerde problematiek.

3.1.12. De verzoekende partij zet in een derde middelonderdeel uiteen dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat zij zich met haar kinderen maar dient te wenden tot de Belgische ambassade in Bulgarije, aangezien er in Kosovo geen Belgische ambassade is, dat het vanuit haar gewone verblijfplaats in het land van herkomst om een rit van zo'n 300 kilometer gaat, dewelke meer dan acht uur heen en weer zou duren, wat voor haar praktisch gezien eenvoudigweg onhaalbaar en onrealistisch is, dat los van de praktische moeilijkheden die hiermee gepaard gaan, er eveneens dient te worden gewezen op de politieke dimensie hiervan, dat zij dan immers als Kosovaar naar Bulgarije zou moeten gaan om daar een verzoek om verblijfsmachtiging in België in te dienen waarbij zij tijdens deze rit door Servië zou moeten gaan, dat de haalbaarheid van deze actie omwille van de politieke gevoeligheden tussen Kosovo en met name Servië als miniem dient te worden beschouwd, dat het gegeven dat de verwerende partij dit van haar verwacht getuigt van een miskenning van de politieke realiteit in deze landen, dat aldus duidelijk is dat de verwerende partij niet van haar kan verwachten dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar gewone verblijfplaats in het land van herkomst, dat bijgevolg een verplichte terugkeer naar haar land van herkomst om haar aanvraag om regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM is, dat het aldus duidelijk is dat het in die omstandigheden voor haar effectief heel moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging in te dienen en te wachten op een beslissing, gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en haar leven in gevaar zou brengen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, *in casu* de Belgische ambassade in Bulgarije. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij elementen had aangehaald in haar aanvraag die deze vaststelling weerleggen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het vanuit haar gewone verblijfplaats in het land van herkomst om een rit van zo'n 300 kilometer gaat, dewelke meer dan acht uur heen en weer zou duren, wat voor haar praktisch gezien eenvoudigweg onhaalbaar en onrealistisch is, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoonde waarom het indienen van een aanvraag in Bulgarije, omwille van het enkele feit dat het gaat om een rit van zo'n 300 kilometer onhaalbaar of onrealistisch is. Waar zij wijst op de politieke dimensie hiervan, dat zij dan immers als Kosovaar naar Bulgarije zou moeten gaan om daar een verzoek om verblijfsmachtiging in België in te dienen waarbij zij tijdens deze rit door Servië zou moeten gaan, dat de haalbaarheid van deze actie omwille van de politieke gevoeligheden tussen Kosovo en met name Servië als miniem dient te worden beschouwd, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins staakt. Zij toont dan ook niet *in concreto* aan dat het aangeven door de verwerende partij dat zij haar aanvraag kan indienen bij de bevoegde buitenlandse diensten, met name de Belgische ambassade in Bulgarije, getuigt van een miskenning van de politieke realiteit in deze landen.

De verzoekende partij wijst verder nog op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat

land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, *in casu* Kosovo, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar algemeen betoog omtrent de praktische moeilijkheden die gepaard gaan met een rit naar de ambassade van Bulgarije en omtrent de politieke gevoeligheden tussen Kosovo en Servië en de loutere stelling dat een terugkeer gevaarlijk is en haar leven in gevaar zou brengen, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts herhalen dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft en vaststellen dat zij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.13. De verzoekende partij meent in een vierde middelonderdeel dat ook artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, dat zij immers een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit samen met haar twee kinderen, dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en dat zij zich samen met de kinderen naar de Belgische ambassade in Bulgarije dient te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij echter niet kan verwachten van haar kinderen dat zij met haar meereizen naar Kosovo gezien zij al geruime tijd in België verblijven en hier ondertussen volledig zijn geïntegreerd in de samenleving en school lopen, dat beide kinderen hier zijn ingeschreven op school en dus ook niet zomaar van school kunnen wegblijven door, zelfs al zou het tijdelijk zijn, naar Bulgarije te verhuizen, dat hierbij dient te worden benadrukt dat de kinderen ook de Belgische cultuur gewend zijn en niet meer de Albanese taal en cultuur van Kosovo beheren, dat de stelling van de verwerende partij dat de kinderen nog wel de Albanese taal zouden kunnen, gelet op hun schoolverleden, niet juist is en ook niet wordt aangetoond door de verwerende partij, dat het immers zo is dat zij met haar dochter Erd. is teruggekeerd naar Kosovo in januari 2013, zijnde een moment dat Erd. nog geen twee jaar oud was, dat zij tijdens het verblijf in Kosovo bevallen is van een dochter E., waarna zij echter genoodzaakt was om terug te keren naar België in juni 2017, dat op het moment dat zij terugkeerde naar België, de kinderen respectievelijk vier en drie jaar oud waren, dat het zo is dat de kinderen in Kosovo op deze leeftijd zelden of niet naar school gaan, mede gelet op het feit dat er bijna geen plaatsen zijn voor kinderen van die leeftijd en omdat op dat moment er in Kosovo nog geen leerplicht is, dat het overduidelijk is dat de kinderen nog niet naar school zijn geweest in Kosovo en dus nooit de taal hebben geleerd, minstens deze niet kunnen lezen noch schrijven, dat het voor haar dan ook een raadsel is waar de verwerende partij het haalt dat uit de leeftijd van de kinderen zou blijken dat zij reeds een schoolverleden zouden hebben in Kosovo, daar er pas een leerplicht is vanaf zes jaar en er een gebrek is aan kennis, middelen en scholen en dergelijke voor deze leeftijd, dat het dan ook duidelijk is dat de verwerende partij zich baseert op compleet foutieve informatie, dat de stelling dat de kinderen wel nog de taal zouden kennen totaal incorrect is, dat de verdere bewering van de verwerende partij dat de kinderen eenvoudigweg verder zouden kunnen studeren op school in Kosovo compleet ongeloofwaardig is gelet op het feit dat de kinderen nog nooit school hebben gevolgd in Kosovo.

3.1.14. De verwerende partij heeft omtrent het schoolgaan van de kinderen gemotiveerd als volgt:

“Het gezin verblijft sedert 2017 in België, wat vrij recent is. Een terugkeer naar Kosovo hoeft voor de kinderen niet te betekenen dat dit tegen hun belangen ingaat. Dat de kinderen de Albanese taal op 3 jaar tijd zouden zijn verleerd, is niet geloofwaardig. Gezien de leeftijd van de kinderen hebben ze een schoolverleden in het land van herkomst. Opnieuw aansluiten op het onderwijssysteem in Kosovo is niet onoverkomelijk. Het schoolgaan van de kinderen in België had enkel als doel om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De moeder van de kinderen wist op voorhand dat het

schoolgaan plaats vond in precair verblijf en dat het gezin België zou moeten verlaten in geval de asielprocedure van de moeder en de asielprocedure van de kinderen zouden worden afgesloten met een negatieve beslissing. De 2de asielprocedure van mevrouw vond plaats van 29.08.2017 tot 05.03.2018. Ook de kinderen dienden een asielaanvraag in: van 28.11.2018 tot 04.09.2019."

Omtrent de integratie wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd zoals uiteengezet in punt 3.1.8.

3.1.15. Door te stellen dat de verwerende partij niet kan verwachten van haar kinderen dat zij met haar meereizen naar Kosovo gezien zij al geruime tijd in België verblijven en hier ondertussen volledig zijn geïntegreerd in de samenleving en school lopen, dat beide kinderen hier zijn ingeschreven op school en dus ook niet zomaar van school kunnen wegblijven door, zelfs al zou het tijdelijk zijn, naar Bulgarije te verhuizen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het schoolgaan van de kinderen in België enkel tot doel had om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen, dat de verzoekende partij op voorhand wist dat het schoolgaan plaatsvond in precair verblijf en dat het gezin België zou moeten verlaten in geval de asielprocedure van de moeder en van de kinderen zou worden afgesloten met een negatieve beslissing, dat de tweede asielprocedure van de verzoekende partij plaatsvond van 29 augustus 2017 tot 5 maart 2018, dat de kinderen een asielaanvraag indienen van 28 november 2018 tot 4 september 2019, alsook dat de elementen van integratie, waaronder het schoolgaan van de kinderen behoort, tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet wordt behandeld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

In de mate dat de verzoekende partij verder betoogt dat de kinderen ook de Belgische cultuur gewend zijn en niet meer de Albanese taal en cultuur van Kosovo beheersen, dat de stelling van de verwerende partij dat de kinderen nog wel de Albanese taal zouden kunnen, gelet op hun schoolverleden, niet juist is en ook niet wordt aangetoond door de verwerende partij, dat het immers zo is dat zij met haar dochter Erd. is teruggekeerd naar Kosovo in januari 2013, zijnde een moment dat Erd. nog geen twee jaar oud was, dat zij tijdens het verblijf in Kosovo bevallen is van een dochter E., waarna zij echter genoodzaakt was om terug te keren naar België in juni 2017, dat op het moment dat zij terugkeerde naar België, de kinderen respectievelijk vier en drie jaar oud waren, dat het zo is dat de kinderen in Kosovo op deze leeftijd zelden of niet naar school gaan, mede gelet op het feit dat er bijna geen plaatsen zijn voor kinderen van die leeftijd en omdat op dat moment er in Kosovo nog geen leerplicht is, dat het overduidelijk is dat de kinderen nog niet naar school zijn geweest in Kosovo en dus nooit de taal hebben geleerd, minstens deze niet kunnen lezen noch schrijven, dat het voor haar dan ook een raadsel is waar de verwerende partij het haalt dat uit de leeftijd van de kinderen zou blijken dat zij reeds een schoolverleden zouden hebben in Kosovo, daar er pas een leerplicht is vanaf zes jaar en er een gebrek is aan kennis, middelen en scholen en dergelijke voor deze leeftijd, dat het dan ook duidelijk is dat de verwerende partij zich baseert op compleet foutieve informatie en de stelling dat de kinderen wel nog de taal zouden kennen, totaal incorrect is, uit zij kritiek op het motief dat het ongeloofwaardig is dat de kinderen de Albanese taal op drie jaar zouden zijn verleerd en de kinderen, gezien hun leeftijd, een schoolverleden hebben in het land van herkomst, doch weerlegt noch ontkracht ze met haar betoog de overige motieven omtrent het schoolgaan van haar kinderen, met name dat opnieuw aansluiten op het onderwijssysteem in Kosovo niet onoverkomelijk is, dat het schoolgaan van de kinderen in België enkel tot doel had om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen, dat de moeder van de kinderen op voorhand wist dat het schoolgaan plaatsvond in precair verblijf en dat het gezin België zou moeten verlaten in geval de asielprocedure van de moeder en van de kinderen zou worden afgesloten met een negatieve beslissing, dat de tweede asielprocedure van mevrouw plaatsvond van 29 augustus 2017 tot 5 maart 2018, dat de kinderen een asielaanvraag indienen van 28 november 2018 tot 4 september 2019, alsook dat het schoolgaan van de kinderen behoort tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet wordt behandeld. Deze motieven zijn voldoende om de eerste bestreden beslissing, op het vlak van het ingeroepen element van het schoolgaan van de kinderen, te staven.

In zoverre de verzoekende partij tot slot nog stelt dat dat de verdere bewering van de verwerende partij dat de kinderen eenvoudigweg verder zouden kunnen studeren op school in Kosovo compleet ongeloofwaardig is gelet op het feit dat de kinderen nog nooit school hebben gevolgd in Kosovo, kan de Raad slechts opmerken dat geenszins uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de kinderen "eenvoudigweg" verder zouden kunnen studeren op school in Kosovo. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt slechts dat opnieuw aansluiten op het onderwijssysteem in Kosovo niet

onoverkomelijk is. Door louter te wijzen op het feit dat de kinderen nog nooit school hebben gevolgd in Kosovo en dat de kinderen de taal en cultuur van Kosovo niet meer beheersen – wat overigens een loutere bewering is – toont de verzoekende partij geenszins aan, te meer gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, dat het aansluiten op het onderwijssysteem in Kosovo onoverkomelijk is. De verzoekende partij maakt met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk, noch toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.16. Waar de verzoekende partij meent dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden daar zij immers een gezin vormt in de zin van dit artikel en dit samen met haar twee kinderen, kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissingen werden genomen ten aanzien van de verzoekende partij en haar twee kinderen. Aldus blijft de gezinseenheid behouden. De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat er nog anderen deel uitmaken van haar gezin. Zij maakt dan ook geen schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.1.17. De verzoekende partij betoogt in een vijfde middelonderdeel dat de verwerende partij stelt dat er *in casu* geen noodzaak zou zijn geweest om de amandelen te trekken bij haar dochter F.E., dat zij bij huidig verzoekschrift het bewijs bijbrengt dat E. in het Mariaziekenhuis te Pelt verbleef op 6 maart 2020, teneinde haar amandelen te laten trekken, dat deze operatie niet kon wachten zodat het ook niet opgaat dat zij vanuit België toch haar regularisatie zou gaan indienen bij de Belgische ambassade te Bulgarije, nadat ze eerst naar Kosovo zou moeten zijn teruggekeerd, dat daarenboven rekening dient te worden gehouden met de zeer jonge leeftijd van E., ondertussen zes jaar geworden, doch op datum van de operatie slechts vijf jaar, dat zij op dat moment in de kleurschool zat, waarbij het niet opgaat om een kleuter dergelijke operatie in een voor haar vreemd land te laten ondergaan, dat de argumentatie van de verwerende partij hoegenaamd niet opgaat en hoegenaamd niet aanvaard kan worden.

3.1.18. In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de operatie van de dochter van de verzoekende gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw R. (...) kampte met ernstige stress en werd in België door een psychiater behandeld. De aanvragen 9ter werden afgewezen omdat plaatselijke gezondheidsdiensten, psychiatrische zorgen en geneesmiddelen in Kosovo beschikbaar zijn. Hetzelfde geldt voor de operatie van de amandelen van één van de kinderen. Mevrouw R. (...) toont niet aan dat deze operatie dringend en noodzakelijk is en niet kan uitgevoerd worden in Kosovo.”

3.1.19. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij nog een actueel belang heeft bij haar betoog, nu uit het medisch attest van het Mariaziekenhuis Noord-Limburg van 27 november 2020 dat de verzoekende partij bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat haar dochter reeds op 6 maart 2020 werd geopereerd aan haar amandelen. In de mate dat zij de operatie aan de amandelen in haar aanvraag heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan deze omstandigheid, zelfs al zouden de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, heden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, daar deze operatie is voltrokken en dus niet langer nodig is. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij aldus geen enkel belang heeft bij voorgaand betoog, minstens maakt zij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk.

3.1.20. In een laatste middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij in haar beslissing geen melding heeft gemaakt van de bijkomende stukken, welke haar advocaat op 23 september 2020 bijkomend heeft overgemaakt, dat de verwerende partij enkel en alleen verwijst naar het verzoekschrift (lees: aanvraag) welke werd ingediend op 23 december 2019, dat de verwerende partij evenwel met alle documenten en elementen dient rekening te houden, welke worden bijgevoegd bij het inleidend verzoekschrift (lees: aanvraag) of nadien en dit totdat er een beslissing is, dat zij op elk moment haar verzoekschrift (lees: aanvraag) kan actualiseren en hieromtrent bijkomende stukken bijvoegen, dat de verwerende partij hier evenwel, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, geen rekening mee heeft gehouden.

3.1.21. Het stuk dat de advocaat van de verzoekende partij op 23 september 2020 heeft overgemaakt bevindt zich in het administratief dossier en gaat uit van de directie van basisschool De Klimtoren en vermeldt dat de oudste dochter van de verzoekende partij een regelmatige leerling was in de school, dat ze altijd vol enthousiasme naar school kwam, dat ze in de klas altijd goed wilde meewerken, ondanks dat het voor haar niet altijd gemakkelijk was, dat ze erg zelfstandig is en goed voor zichzelf opkomt, dat

ze graag werd gezien door haar klasgenootjes, dat ze op verjaardagfeestjes werd uitgenodigd. Omtrent de jongste dochter van de verzoekende partij wordt in het attest gemotiveerd dat zij een regelmatige kleuter was in de school, dat ze goed was geïntegreerd in de school en in haar klas, dat de kinderen van haar klas erg op haar gesteld waren, dat alle reken- en taalvoorwaarden zijn verworven om te kunnen starten in het eerste leerjaar. Tot slot wordt in het attest omschreven dat de verzoekende partij graag betrokken wilde worden in het schoolse leven, dat ze onderwijs voor de meisjes heel belangrijk vindt, dat ze heeft genoten van de proclamatie van haar jongste dochter in de school.

Hoewel de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in de eerste bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het verzoekschrift (lees: de aanvraag) die werd ingediend op 23 december 2019 en dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle documenten en elementen die worden bijgevoegd bij de aanvraag of nadien en dit totdat er een beslissing is, blijkt alsnog uit de motieven van voornoemde beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het schoolgaan van de kinderen en de betrokkenheid van hun moeder, tevens de verzoekende partij. Immers wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld dat het schoollopen van de kinderen enkel als doel had om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen, dat de moeder van de kinderen op voorhand wist dat het schoolgaan plaatsvond in precair verblijf en dat het gezin België zou moeten verlaten in geval de asielprocedures zouden worden afgesloten met een negatieve beslissing, en ook dat de elementen van integratie, waaronder het schoolgaan van de kinderen, de deelname aan schoolfeesten waaronder Kosovaarse gerechten klaarmaken voor school, niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, daar de elementen van integratie en worteling behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet worden behandeld. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de stukken die haar advocaat op 23 september 2020 bijkomend heeft overgemaakt, minstens maakt zij niet aannemelijk waarom uit voormelde motieven niet of niet afdoende blijkt waarom de door haar ingeroepen elementen bij haar aanvulling van 23 september 2020 niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

3.1.22. Met gans haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.1.23. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

3.2.1. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten een *accessorium* is van de beslissing omtrent de onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis, dat doordat is aangetoond dat deze beslissing vernietigd, minstens geschorst dient te worden, de beslissing om het grondgebied te verlaten eveneens zonder voorwerp is, dat zij uitdrukkelijk verwijst naar de hierboven gevoerde argumentatie, welke zij als volledig herhaald en bevestigd beschouwd, dat de beslissing om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd dient te worden en dit omwille van dezelfde redenen en argumenten.

3.2.2. De Raad benadrukt dat dit argument inhoudelijk geen stand houdt, daar uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER